

MALTA EU 2017
PARLIAMENTARY DIMENSION

Wnioski końcowe

Konferencja Międzyparlamentarna ds.
Wspólnej Polityki Zagranicznej i
Bezpieczeństwa oraz Wspólnej Polityki
Bezpieczeństwa i Obrony

26–28 kwietnia 2017 r. MALTA

Konferencja Międzyparlamentarna,¹

Uwzględniając decyzję Konferencji Przewodniczących Parlamentów Unii Europejskiej podjętą w kwietniu 2012 roku w Warszawie w sprawie ustanowienia i mandatu niniejszej Konferencji;

Uwzględniając Tytuł II Protokołu 1 (oraz art. 9 i 10) Traktatu z Lizbony dotyczący wspierania skutecznej i systematycznej współpracy międzyparlamentarnej w ramach Unii;

Świadoma uprawnień i instrumentów przewidzianych w Traktacie z Lizbony dla Unii Europejskiej (UE) w obszarze polityki zagranicznej, bezpieczeństwa i obrony, jak również tego, że te instrumenty dają Unii większe możliwości wzmocnienia spójności i efektywności działań zewnętrznych mających na celu zwiększenie międzynarodowego wpływu UE, odpowiadającego jej znaczeniu politycznemu i gospodarczemu;

Świadoma wielowarstwowości procesu decyzyjnego w obszarach wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) oraz wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO), jak również tego, że skuteczne wdrażanie tych polityk musi angażować wiele podmiotów politycznych zarówno na szczeblu unijnym, jak i krajowym; zdając sobie sprawę z odpowiedzialności wiążącej się z zaangażowaniem w kontrolę parlamentarną na stosownych szczeblach i wspieraniem współpracy międzyparlamentarnej w obszarach WPZiB oraz WPBiO;

Świadoma, że rola parlamentów jako głównych podmiotów globalnego procesu decyzyjnego, szczególnie jeśli chodzi o konflikty i kryzysy, uległa wzmocnieniu;

---

¹ Zauważa, że niniejsze wnioski zostały przyjęte przez Konferencję Międzyparlamentarną przy wstrzymaniu się od głosu delegacji duńskiej.

Podkreślając, że Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ), poszczególne państwa członkowskie i Specjalny Przedstawiciel Unii Europejskiej ds. Praw Człowieka powinni wykorzystywać wszystkie dostępne możliwości polityczne i dyplomatyczne, aby wspierać przestrzeganie praw człowieka jako priorytetowy cel stosunków zewnętrznych, zgodnie z Planem działania UE dotyczącym praw człowieka i demokracji na lata 2015–2019 z dnia 20 lipca 2015 r. i zgodnie z wartościami obejmującymi poszanowanie godności ludzkiej, wolności, demokracji, równości, rządów prawa, jak również powszechnego i niepodzielnego charakteru praw człowieka i podstawowych wolności zapisanych w Karcie Narodów Zjednoczonych, Powszechnej deklaracji praw człowieka, międzynarodowym prawie humanitarnym, Traktacie o Unii Europejskiej i Karcie praw podstawowych;

Przyjmuje z żalem decyzję Zjednoczonego Królestwa o wyjściu z Unii Europejskiej, ale ją szanuje.

Priorytety i strategie UE w obszarze WPZiB i WPBiO

1. Sześćdziesiąt lat po podpisaniu traktatu rzymskiego Konferencja Międzyparlamentarna ponownie podkreśla, że Unia Europejska stanowi jedno z największych osiągnięć w historii Europy i że przyniosła ona pokój, stabilność i dobrobyt jej obywatelom, których to wartości należy bronić i wzmacniać je dla pożytku przyszłych pokoleń Europejczyków; przypomina, że skuteczna wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa jest jednym z głównych obszarów, gdzie współpraca europejska może stworzyć wartość dodaną; z zadowoleniem przyjmuje w związku z tym Plan wdrażania działań w zakresie bezpieczeństwa i obrony, który zawiera propozycje wdrażania globalnej strategii UE w dziedzinie polityki zagranicznej i bezpieczeństwa i w którym wzywa się wszystkie podmioty na szczeblu UE i na szczeblu krajowym do wspierania pełnego wdrożenia tego Planu;
2. Uważa, że ustanowienie skoordynowanego rocznego przeglądu w zakresie obronności pomiędzy państwami członkowskimi byłoby bardzo użyteczne i z zadowoleniem przyjmuje przegląd mechanizmu ATHENA do roku 2017 r.;
3. Podkreśla, że UE powinna wzmacniać swoje instrumenty i zdolności dyplomatyczne, cywilne, bezpieczeństwa i obrony, gdyż swój potencjał globalnego mocarstwa i odpowiedzialnego gracza międzynarodowego może ona w pełni wykorzystać tylko, jeżeli połączy swoją niedoścignioną miękką siłę z odpowiednim poziomem twardej siły; szanuje rolę NATO w zakresie wspólnej obrony należących do niego państw członkowskich UE, jak również wolę niektórych państw członkowskich, które chcą pozostać neutralne lub nie zawierać sojuszków wojskowych; podkreśla w tym względzie potrzebę osiągnięcia niezależności strategicznej przez Unię Europejską; wskazuje, że budowanie odporności

powinno być jednym z głównych celów WPZiB, co wymaga kompleksowego podejścia łączącego tradycyjne podejścia do polityki zagranicznej i bezpieczeństwa z wykorzystaniem szerokiego zakresu instrumentów dyplomatycznych, bezpieczeństwa, obrony, ekonomicznych, komunikacyjnych, cyfrowych, handlowych, rozwojowych i humanitarnych, jak również zwiększenia niezależności w obszarze bezpieczeństwa energetycznego; jest zdania, że WPZiB powinna być bardziej asertywna i w większym stopniu oparta na wartościach;

4. Wzywa usilnie Unię Europejską i Zjednoczone Królestwo do kontynuowania pełnej współpracy w obszarze stosunków zewnętrznych, obrony i bezpieczeństwa.

Wschodni wymiar europejskiej polityki sąsiedztwa

5. Podkreśla znaczenie ciągłego wdrażania bardziej realistycznej strategii w stosunkach UE z Rosją, zdefiniowanej w oparciu o 5 zasad zaproponowanych przez Wysoką Przedstawiciel Mogherini i zatwierdzonych przez Radę do Spraw Zagranicznych w marcu 2016 r. w oparciu o konsensus i wspieranie norm międzynarodowych i wiarygodnych środków odstraszających, w tym skierowanych przeciwko prowadzeniu wojny hybrydowej. Strategia ta obejmuje również selektywne zaangażowanie z Rosją w obszarach, gdzie Unia Europejska ma określony interes we wzmacnianiu współpracy ze społeczeństwem obywatelskim w Rosji i wspierania go; wspiera nałożenie przez UE środków ograniczających na osoby prywatne i podmioty w Rosji w odpowiedzi na nielegalną aneksję Półwyspu Krymskiego i agresję militarną we wschodniej Ukrainie oraz podkreśla, że środki te powinny zostać utrzymane do czasu pełnego wdrożenia porozumień mińskich; podkreśla swoje zaangażowanie na rzecz jedności, suwerenności i integralności terytorialnej Ukrainy, Gruzji i Mołdawii; podkreśla, że wybory i referenda organizowane na okupowanych obszarach Gruzji i Ukrainy są nieważne;
6. Jest zdania, że UE powinna znacząco rozwinąć współpracę z krajami Partnerstwa Wschodniego w celu wzmocnienia ich niezależności, instytucji demokratycznych i odporności, w tym zdolności do przeciwstawiania się zagrożeniom o charakterze hybrydowym, ich potencjału i budowania zdolności w obszarze bezpieczeństwa i obrony; ponownie potwierdza zasadniczą konieczność wspierania tych, którzy dążą do zacieśniania stosunków z UE i podkreśla, że UE musi znacząco zwiększyć wsparcie na rzecz wdrażania układów o stowarzyszeniu z Gruzją, Mołdawią i Ukrainą; przypomina, że poszanowanie wspólnych wartości i wdrażanie układów o stowarzyszeniu zdefiniuje przyszłe stosunki UE z tymi krajami partnerskimi; wzywa UE do odgrywania aktywniejszej i skuteczniejszej roli

w zakresie rozwiązywania konfliktów i budowania pokoju w regionach dotkniętych konfliktami; wspiera plany reform w tych państwach w takich obszarach jak rządy prawa, demokracja, gospodarka, administracja publiczna, walka z korupcją i ochrona mniejszości.

Odpowiedź Europy na niestabilną sytuację i zagrożenia w południowym regionie Morza Śródziemnego i na Bliskim Wschodzie

7. Podkreśla, że zapewnienie pokoju i stabilności na naszym kontynencie, w naszym sąsiedztwie i w Afryce musi znaleźć się w centrum działań Europy; uznaje, że zrównoważony rozwój jest warunkiem bezpieczeństwa, stabilności, sprawiedliwości społecznej i demokracji; jest zdania, że niezbędne jest wyeliminowanie przyczyn niestabilności oraz przymusowych wysiedleń i nielegalnej migracji, a mianowicie: ubóstwa, braku możliwości ekonomicznych, konfliktów zbrojnych, złych rządów, zmiany klimatu i łamania praw człowieka;
8. Uznaje, że Bliski Wschód i południowy region Morza Śródziemnego stanowią epicentrum nowych konfliktów w wyniku zmian politycznych, demograficznych i ekonomicznych, wyzwań geograficznych i klimatycznych w tym regionie; podkreśla potrzebę pilnego wyeliminowania przyczyn terroryzmu i radykalizacji, które w równym stopniu dotyczą Afrykę Zachodnią, region Sahelu, Róg Afryki, Bliski Wschód i Europę w niespotykanym wcześniej stopniu; wzywa usilnie UE do podjęcia zdecydowanych działań dyplomatycznych w celu położenia kresu tragicznym konfliktom w Syrii i Jemenie oraz przekonania partnerów w regionie o potrzebie realizowania wspólnej i opartej o przepisy prawa strategii wobec tych wyzwań o charakterze globalnym;
9. Potępia masowe cierpienia niewinnych cywilów i uznaje, że użycie broni chemicznej, bomb zapalających i innej amunicji przeciwko celom i infrastrukturze cywilnej jest tożsame ze zbrodniami wojennymi; podkreśla pilną potrzebę ukierunkowanych działań międzynarodowych i regionalnych w celu rozwiązania kryzysu syryjskiego i potępia również Rosję za zawetowanie szeregu rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie konfliktu w Syrii;
10. Zauważa, że handel ludźmi stał się jednym z najbardziej dochodowych przestępstw, jest przyczyną śmierci tysięcy ludzi każdego roku i źródłem poważnej niestabilności w dotkniętych nim regionach; zobowiązuje się do przedstawienia Organizacji Narodów Zjednoczonych propozycji uznania zorganizowanego handlu ludźmi, często wiążącego się z przemytem migrantów, za zbrodnię przeciwko ludzkości;

11. Uważa, że UE powinna przyjąć aktywniejszą rolę we wspieraniu procesu pokojowego i ułatwianiu negocjacji prowadzących do znalezienia pokojowego rozwiązania konfliktu; podkreśla, że każde rozwiązanie polityczne konfliktu w Syrii powinno obejmować przestrzeganie w pełni praw człowieka, praw politycznych i społecznych przysługujących Syryjczykom;
12. Podkreśla, że rozwiązanie kryzysu libijskiego jest warunkiem wstępnym stabilności w regionie Morza Śródziemnego; w związku z tym zwraca się do Organizacji Narodów Zjednoczonych o wyznaczenie specjalnego przedstawiciela i zatwierdzenie uruchomienia trzeciego etapu operacji EUNAVFOR MED SOPHIA; wzywa usilnie UE do współpracy z ONZ i innymi instytucjami międzynarodowymi, takimi jak Liga Arabska i Unia Afrykańska, na rzecz osiągnięcia odpowiedniego i stabilnego rozwiązania; podkreśla potrzebę skutecznego dialogu krajowego w sprawie pojednania pomiędzy zainteresowanymi stronami w Libii i wzywa państwa członkowskie UE do zaangażowania się w dialog z libijskim Rządem Jedności Narodowej w sprawie sposobów udzielenia mu wsparcia w wysiłkach na rzecz rozwiązania kryzysu bezpieczeństwa;
13. Zauważa, że pogłębiona regionalna współpraca gospodarcza pomiędzy południowymi sąsiadami UE mogłaby doprowadzić do zwiększenia obrotów handlowych pomiędzy nimi, a co za tym idzie do zwiększenia potencjału stabilności i dobrobytu, a zatem wzywa do ustanowienia takich inicjatyw subregionalnych;
14. Uważa, że należy udostępnić więcej zasobów na rzecz wymiaru wschodniego i południowego w celu zwiększenia stabilności w sąsiedztwie Europy;
15. Uznaje znaczenie selektywnego zaangażowania się oraz, gdy pozwala na to sytuacja, dialogu z Rosją, aby zapewnić odpowiedzialność i utrzymać możliwość współpracy przy rozwiązywaniu kryzysów globalnych w przypadkach, gdzie istnieje wyraźny interes Unii Europejskiej.

Polityka migracyjna UE w 2017 r. i w kolejnych latach

16. Przypomina Plan działania z Valetty i uznaje, że gwałtowny wzrost napływu uchodźców, osób ubiegających się o azyl i nielegalnych migrantów do Europy z Afryki i Bliskiego Wschodu w ostatnich latach wiąże się z niepotrzebnymi cierpieniami, wykorzystywaniem i niegodziwym traktowaniem, w szczególności osób wymagających szczególnego traktowania, oraz z niemożliwą do przyjęcia liczbą osób tracących życie na pustyni i na

- morzu, i wywiera silną presję na państwa najbardziej dotknięte tym zjawiskiem; dostrzega poważne konsekwencje humanitarne i wyzwania związane z bezpieczeństwem – priorytetem w tym względzie powinno być ratowanie życia i dokładanie wszelkich możliwych starań, aby ratować i chronić migrantów, których życie jest zagrożone;
17. Uznaje, że państwa członkowskie w Europie Południowej są poddane dużym obciążeniom w związku z kryzysem uchodźczym i kryzysem gospodarczym powodującym masowe i długotrwałe bezrobocie oraz z sąsiedztwem państw dotkniętych konfliktami. Pojedyncze państwa działające na własną rękę nie są w stanie przezwyciężyć żadnego z tych wyzwań, a zatem należy podjąć wysiłki na rzecz opracowania wspólnej polityki opartej na zasadzie solidarności;
  18. Wzywa do ustanowienia prawdziwej, opartej na wartościach, wspólnej europejskiej polityki migracyjnej w oparciu o zasadę solidarności i współdzielonej odpowiedzialności z zabezpieczeniem granic zewnętrznych UE; podkreśla znaczenie przeglądu istniejącego systemu azylowego (Dublin III) i odpowiednich legalnych kanałów umożliwiających bezpieczną i uporządkowaną migrację, jako zrównoważonej długookresowej polityki mającej na celu wspieranie wzrostu i spójności w UE, w celu ustanowienia wyraźnych ram dla stosunków UE z krajami trzecimi; podkreśla, że należy wzmacniać związek pomiędzy polityką migracyjną a polityką rozwojową i prowadzić rzeczywistą i naprawdę efektywną współpracę, bez uzależniania pomocy rozwojowej od współpracy w kwestiach migracji, takich jak zarządzanie granicami i umowy o readmisji; wzywa UE i państwa członkowskie do opracowania nowych konkretnych inicjatyw przed szczytem UE-Afryka, który ma się odbyć w Abidżanie w listopadzie 2017 r., w oparciu o uniwersalne wartości i zasady, stworzenie lepszych możliwości dla handlu, rozwoju rolnictwa, inwestycji, dostępu do energii i wzrostu gospodarczego, w tym poprzez ścisłą współpracę pomiędzy europejskimi i lokalnymi małymi i średnimi przedsiębiorstwami i wspieranie państw afrykańskich w tworzeniu demokratycznych, przejrzystych i skutecznych instytucji i środków w celu ograniczenia skutków zmiany klimatu; uznaje współpracę międzynarodową i polityki rozwoju za podstawowy instrument realizacji tych celów i wzywa UE do poprawy skutecznego i efektywnego przeznaczania i wykorzystania środków UE oraz promowania synergii z innymi organizacjami międzynarodowymi;
  19. Uznaje, że należy kontynuować wysiłki na rzecz zwiększenia możliwości legalnej migracji i mobilności na szczeblu dwustronnym, poprzez wspieranie dobrze zarządzanej mobilności pomiędzy kontynentami i wewnątrz ich, jak również zachęcanie do prowadzenia polityki promującej legalne kanały migracji i oferującej migrantom możliwość ubiegania się o azyl w krajach pochodzenia i tranzytu przez te kraje, przy wsparciu organizacji międzynarodowych i pozarządowych. Należy przeznaczyć odpowiednią pomoc finansową

na zarządzanie granicami, rejestrację, rozmieszczanie i osiedlanie uchodźców; Konferencja z zadowoleniem przyjmuje deklarację maltańską, która koncentruje się na działaniach mających na celu zahamowanie napływu nielegalnych migrantów z Libii; podkreśla potrzebę udzielenia pomocy w zmniejszeniu presji na granicy lądowej Libii poprzez zwiększanie zdolności Libii w zakresie zarządzania granicami i poprzez współpracę z sąsiednimi państwami, gdzie obecnie panuje większa stabilność społeczna i polityczna; z zadowoleniem przyjmuje zamiar przedstawienia przez prezydencję maltańską Radzie konkretnego planu wdrażania najszybciej jak to możliwe, aby dokonać postępu w pracach i zapewnić ścisłe monitorowanie rezultatów.

Zwalczanie propagandy i wojny informacyjnej

20. Podkreśla bezwzględną konieczność wzmocnienia wewnętrznej odporności instytucji Unii Europejskiej i jej państw członkowskich; podkreśla potrzebę reagowania na potencjalne zagrożenia cybernetyczne w odniesieniu do energetyki, infrastruktury transportowej i kosmicznej, systemów finansowych i zdrowia publicznego; wzywa Komisję, Europejską Służbę Działań Zewnętrznych i państwa członkowskie do wzmocnienia swoich zdolności w zakresie przeciwdziałania wojnie hybrydowej, której przejawami są m.in. kampanie dezinformacyjne i propagandowe, w tym do wykorzystania zespołu StratCom East, aby dotrzeć do społeczeństwa w UE i krajach sąsiadujących; wzywa usilnie Radę, Komisję i państwa członkowskie do wzmocnienia strategicznej komunikacji mającej na celu lepsze uwidocznienie wartości i działań zewnętrznych UE; podkreśla, że kluczowe znaczenie ma nauczanie obywateli, a w szczególności młodzieży, odróżniania rzeczywistych zdarzeń od tzw. faktów alternatywnych, przy czym rolą rządów jest tu wzmacnianie ich umiejętności w tym zakresie; uznaje, że wojna informacyjna i cybernetyczna, jako zagrożenia hybrydowe, stanowi celową próbę destabilizacji i zdyskredytowania struktur politycznych, gospodarczych i społecznych na poziomie państwa i na innych poziomach; potwierdza nasze zaangażowanie na rzecz wolności mediów i poszanowania różnorodności poglądów w społeczeństwie; uważa, że UE powinna zaangażować się wspólnie z partnerami i zwiększyć pomoc na rzecz budowania zdolności w obszarze wojny informacyjnej, cyberbezpieczeństwa i walki z cyberprzestępczością i cyberterroryzmem; z zadowoleniem przyjmuje utworzenie Europejskiego Centrum ds. Zwalczania Zagrożeń Hybrydowych będącego przejawem potrzebnej synergii pomiędzy państwami UE i NATO oraz wzywa obie te organizacje do zaangażowania się w działania tego Centrum.

Wzmocnienie wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony

21. Z zadowoleniem przyjmuje deklarację rzymską i wyrażenie woli politycznej wzmocnienia europejskiej obrony i europejskiej bazy technologiczno-przemysłowej sektora obronnego; w związku z tym w zadowoleniu przyjmuje zamiar utworzenia Komórki Planowania i Prowadzenia Operacji Wojskowych, którą można uznać za pierwszy krok w kierunku budowy strategicznego dowództwa cywilnego i wojskowego; z zadowoleniem przyjmuje publikację europejskiego planu działań w sektorze obrony; jest przekonana, że skuteczne wdrożenie planu wymaga silnego wsparcia i zaangażowania politycznego ze strony państw członkowskich i instytucji UE; podkreśla potrzebę integracyjnego charakteru i przejrzystości tego procesu; wzywa państwa członkowskie i instytucje UE do zagwarantowania, że wdrażanie planu przyniesie korzyści wszystkim państwom członkowskim; jest przekonana, że wykorzystanie funduszy UE na potrzeby rozwijania współpracy w dziedzinie obronności jest wyrazem solidarności UE i chęci wspólnego działania w tym zakresie, z uwzględnieniem faktu, że nie wszystkie państwa członkowskie UE są członkami NATO; przypomina, że europejski plan działań w sektorze obrony, unikając powielania istniejących platform współpracy, powinien być strategicznym narzędziem wspierania współpracy w dziedzinie obronności na szczeblu europejskim; zwraca uwagę, że plan przyczyni się do wzmocnienia europejskiej bazy technologiczno-przemysłowej sektora obronnego; wzywa pilnie Komisję do przedstawienia ambitnych propozycji utworzenia pionu w zakresie zdolności funduszu do końca roku, który będzie stymulował zrównoważony rozwój obronności UE we wszystkich regionach i państwach UE; stanowczo sprzeciwia się wykorzystywaniu funduszy UE przeznaczonych na zapobieganie kryzysom, rozwój lub badania na cele współpracy obronnej lub budowania zdolności wojskowych w krajach partnerskich; jest zdania, że należy w pełni wykorzystać potencjał Europejskiej Agencji Obrony i stałej współpracy strukturalnej;
22. Popiera wspólną deklarację UE-NATO z dnia 8 lipca 2016 r. i propozycje jej wdrażania oraz zachęca do dalszej praktycznej współpracy pomiędzy UE a NATO; uznaje, że wymiana informacji i skoordynowane działania pomiędzy UE a NATO przyniosą rezultaty w takich obszarach jak odpowiedź na zagrożenia hybrydowe, orientacja sytuacyjna, budowanie odporności, komunikacja strategiczna, cyberbezpieczeństwo i budowanie zdolności partnerów UE.